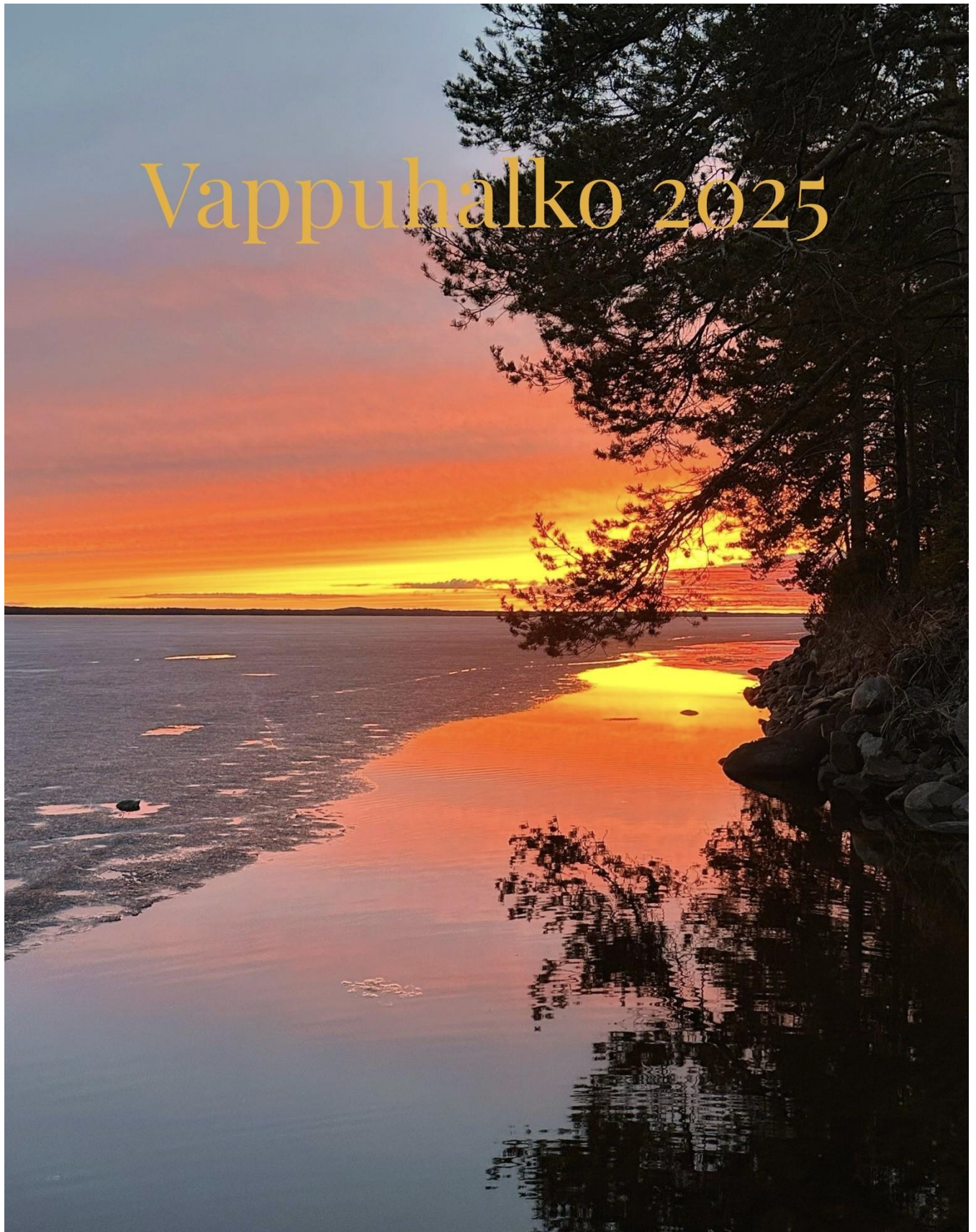

Vappuhalko 2025

Sisällysluettelo:

Päätoimittajan tervehdys

Puheenjohtajan tervehdys

Ahvis 2025

Loimun tervehdykset

Päätoimittajan tervehdys

Heippa taas rakkaat villukset! Tällä kertaa saan kirjoitella teille tervehdyksen näin päätoimittajan roolissa ja mikäs sen parempaa.

Alkuun haluan onnitella joka ikistä, ensinnäkin teitä, jotka valmistutte nyt keväällä tai valmistuminen siintää hyvin lähellä näköpiirissä ja toisekseen ihan kaikkia teitä, sillä yksi vuosi opintoja on taas taputeltuna ja on aika siirtyä ansaitulle kesälomalle <3 Nauttikaa!

Kesä sujuukin varmasti itse kullakin perinteisin kesämenoin, niin kesätöiden, mökkeilyn kuin luonnossa liikkumisen merkeissä. Perinteistä onkin hyvä pitää kiinni!

Yksi perinne, josta näin päätoimittajana olen huolissani, on rakas Halolla Päähän -lehti. Juttujen määrä on kokenut viime vuosina todellisen kadon, ja toivonkin, että mikäli haluamme tämän upean villusperinteen jatkuvan tulevana jouluna ja vielä vuosia siitä eteenpäin, sen tekemiseen nähtäisiin yhdessä pientä vaivaa ja huolenpitoa! Muistuttelen, että jutut ovat erittäin matalan kynnyksen “hyvänmielenjuttuja”, joten minkäänlaista laatupainetta tai stressiä ei tulisi kokea, vaan päinvastoin hauskaa yhdessä tekemisen meininkiä! 😊

Haluan päättää tämän kirjoituksen kuitenkin iloiseen tunnelmaan, joten liitin loppuun kuvan hilpeästä 8-approjärkkätiimistä, jossa minulla oli ilo olla mukana. Pidemmittä puheitta, iloista kesää joka ikiselle suolinukkaselle!

Terveisin päätoimittaja

Sara Lahti

Puheenjohtaja Aaronin vapputervehdys

Vappu on ihmisen parasta aikaa. Kevät tekee tilaa kesälle, ja opinnot alkavat olla tältä lukuvuodelta taputeltu. Nyt on aika nauttia!

Vuosi 2025 on tuonut mukanaan paljon mukavaa tekemistä ja monipuolisia tapahtumia. Erityismaininnan ansaitsee Helmiralli, jossa rikottiin uusi osallistujaennätys (52!!!!), sekä Bitä, jonka myötä pääsimme riekkumaan biotieteilijöiden kesken Oulussa. Ensi syksynä Bitä järjestetäänkin täällä Joensuussa – siitä varmasti lisää syksymmällä!

Lämmin kiitos jokaiselle villukselle tästä lukuvuodesta – erityisesti kaikille, jotka ovat olleet mukana järjestämässä tapahtumia tai muuten edistämässä yhteistä hyvinvointiamme. Ilman teitä ei olisi meitä.

Iloista vappua ja aurinkoista kesää kaikille – sekä havaintorikasta lintujen kevätmuuttoa!

Ahvis 2025

Joukkue: Joensuun lunnit

Matkamme kohti ensimmäistä Ahvistamme alkoi torstaina 27.3. Tunnelma oli jännittynyt ja odottavainen. Lautta Maarianhaminaan lähtisi seuraavan päivän aamuna, joten olimme päättäneet majoittua sitä edeltävän yön Turussa välttääksemme keskellä yötä monen tunnin ajamisen. Ajomatalla Turkuun bongailimme matkapinnoja, ruokailimme villuksille tutulla ja aina yhtä herkullisella Vierumäen Matkakeitaalla, ja harjoitimme korvakuuloamme harvinaisempien lintujen lauluille ja kutsuäänille. Saavuimme Turkuun ja majapaikkaamme illalla, ja pian asettumisen jälkeen kävimme nukkumaan, olihan aamulla edessä aikainen herätys.

Matkan aikana kerätty havislista:

- Töyhtöhyyppiä ja joutsenia Liperin pellolla
- Kusipää amiskuski maakunnan rajalla (vaaratilanne oli metreistä kiinni)
- Sinisorsia Varkauden edustalla
- Varkauden keskustassa lokki sp.
- Variksia iso määrä
- Telkkiä Joroisten kohdalla
- Juvan ja Mikkelin välillä korppi
- Naakkoja Mikkelissä
- Mopojonneja - varma kevään merkki
- Pienet pojat moottoritien lähellä, menkää pois
- Tuusjärven lentokentän pelloilla hiirihaukkoja ja joutsenia.

Heräsimme aamulla Airbnb:n hoivista tarpeeksi aikaisin vetääksemme pikaiset aamupalat. Raikkaana uuteen aamuun. Hyviä haviksia heti aamuun olivat pihapyökin sepelkyyhky, elämöivät lokit ja sirkuttavat varpuset. Suuntasimme kohtaamispaikkaan, jossa hyttikortit jaettiin. Saimme kortit ja kuulumme, että lähtöselvitykset on jo tehty meidän osallistujien puolesta. Ahvisporukan autoletka lähti terminaalia kohti, mutta ensimmäinen auto ei tiennyt minne ajaa. Vili ehti jo todeta, että luottaa konkareiden kokemukseen kuin kallioin. Mapsi esille ja terminaali hakukenttään. Sumuinen sää saattoi meidät matkaan. Emme kuitenkaan tuolloin vielä arvanneet, että verenpaine ja stressitasot eivät olleet nähneet huippuaan reissun osalta.

Laivamatka oli pitkä, mutta otimme siitä ilon irti: tutustuimme laivaan, kiikaroimme lintuja sekä halleja ohi vilahtavilta saariston luodoilta, söimme ja pelasimme lautapelejä. Varjobitailimme risteilyllä ainakin henkisellä tasolla. Veeti totesi mainiosti että tämä on paras muuttosää jolloin linnut muuttaa matalalla, näköetäisyyden päässä. Kun viimein kuulimme kuulutukset Maarianhaminaan saapumisesta ja autoihin nousemisesta, lähdimme kohti autokantta. Emme kuitenkaan olleet varmoja, mille kannelle olimme automme jättäneet. Kiersimme ensin yhden kannen pariinkin otteeseen, sillä osa ryhmästä oli muistavinaan suurella varmuudella tämän kannen olleen oikea. Autoa ei kuitenkaan löytynyt mistään. Yritimme päästä seuraavalle kannelle, mutta kaikki ovet oli lukittu ja tilkitty. Tässä vaiheessa paniikki ja kylmä hiki hiipivät meidän selkäpiitä pitkin: viimeinen varoitus nousta laivasta oli annettu, emmekä millään löytäneet autoamme. Meillä oli vielä yksi autokansi katsomatta. Ryntäsimme sitä kohti niin lujaa kuin ahtaissa laivan portaikoissa ja käytävissä vain suinkin mahdollista. Tämä kansi oli oikea, mutta autoja valui jo ulos: meillä oli todellinen kiire. Auto löytyi kuin ihmeen kaupalla nopeasti, ja juuri kun saimme ahtauduttua autoomme, edellämme olleet autot lähtivät liikkeelle ja oli meidän aika mennä. Automme oli jonon häntäpäässä, ja olimme viimeisten laivasta poistuneiden joukossa. Ajoimme laivasta ulos, suuntasimme paikallisen S-marketin parkkipaikalle ja hetken vaan puhaltelimme ulos ja mietimme mitä juuri oli tapahtunut. Oli minuuteista kiinni, ettemme olisi vahingossa päätyneet Maarianhaminan sijasta Tukholmaan, ja koko odotettu Ahvisreissu olisi ollut siltä erää pilalla. Lopulta me kuitenkin selvisimme.

Kävimme kauppakierroksen jälkeen kiertämässä Torpfjärdenin järveä, jossa on lupaava ruovikko, Maarianhaminan lentokenttä ja lintutorni. Kuulemma se on Ahvenanmaan paras lintujärvi. Vili oli kuitenkin katsonut sitä ennakkoon satelliittikuvasta ja todennut, että kovin samealta näyttää järven vesi ja nimennyt koko järven sen perusteella Paskalammeksi. Paskalampi oli joukkueemme juokseva vitsi koko reissun ajan, huolimatta siitä, että uljas paikka tarjosi meille joka pistäytymiskerralla uutta lajia.

Täytettyämme ruokavarastot ja päästyämme majoitukseen kajahti vuoden 2025 Ahvis alkaneeksi. Sovimme joukkueen strategiasta sekä kohteista, jotka haluaisimme käydä läpi. Edellisten vuosien lintukohteet oli kerätty jo valmiiksi järjestäjien puolesta. Eveliina kartoitti potentiaalisimmat lintupaikat joukkueellemme kierrettäviksi, ja jo ensimmäisten kohteiden jälkeen kävi selväksi, että Eveliinan lintupaikkavainu oli terävä. Ensimmäisenä suuntasimme Jomalan peltoaukeille. Pinnoja alkoi putoilla lajilistallemme nopeasti: ensimmäisiltä paikoilta **liki/yli 20 lajia** (jompi kumpi, en muista tarkkaa määrää) kerralla. Peltojen jälkeen suuntasimme

muun muassa Torpfjärdenin lintutornille (koodinimi Paskalampi), muille peltoalueille, Ramsholmenin pähkinäpensaslehtoon sekä päivän päätteeksi erään peltolohkon läheiselle lammelle, josta tiristimme illan viimeiset lajit toisen, juuri paikalta poistuneen ryhmän nenän edestä. Päätimme perjantain 43 lajin tuloksella.

Nukuttuamme muutaman tunnin lähdimme ajamaan lauantain aamuyössä kohti Eckerön etelärannikkoa, koska sen tiedettiin olevan yksi Ahvenanmaan parhaita stajauspaikkoja (editor's note: stajaus tarkoittaa lintujen muuton tarkkailua ja seuraamista). Matkalla paikalle etupenkillä istuneet Juho ja Vili äkkäsivät aamuyön pimeydessä maantien reunan suojakaiteen päällä istuvan linnun, haikaran. Se pysyi yllättävän kauan paikallaan lähtien lentoon vasta ajettuamme aivan sen vierestä ohi. Linnun lähtiessä lentoon kiljaisi Juho lajin olevan jalohaikara Veetin varmistuessa määrityksen linnun siipien värin ja kuvioinnin pohjalta. Pohdimme, että nyt taisi osua kohdalle kova pinna.

Jatkoimme ajoa Eckeröä kohti. Kyseiseen kohteeseen piti ajaa tuulivoimapuiston läpi, ja turbiinien kovaa pyörivät lavat suoraan auton yllä olivat jylhä näky. Saavuttuamme rannikolle muutama kilpaileva ryhmä oli jo saapunut paikalle. Sää oli kuitenkin stajaukseen epäedullinen: Sankka sumu rajoitti näkyvyyttä merelle ja hillitsi lintujen menohaluja. Totesimme suunnitelmamme epäonnistuneen ja jatkoimme pian matkaa, aikaa ei ollut hukattavaksi. Nappasimme matkalla listalle kuusitiaisen ja suuntasimme Eckerön muihin lintukohteisiin.

Seuraavat kohteet tarjosivat pettymystä kahlaajarannan suhteen, mutta hurjia pinnoja vanhojen soraomonttujen osalta: listalle lisättiin muun muassa hiirihaukka, varpushaukka, kulorastas sekä kaikille uusi elämänpinna kangaskiuru. Kirsikkana kakun päällä teimme pikapysähdyksen pienelle lammelle, jossa toinen ryhmä kertoi nähneensä ainoastaan telkän. Saimme lammelta telkän, mutta hetken kuunneltuamme repesimme riemuun laulavan hömötiaisen sekä soidintaan pulputtavien teerten vuoksi. Metsäiset elinympäristöt olivat Ahvenanmaalla melko vähälukuisia, joten näiden paikkojen lajit olivat erityisen arvokkaita. Myös Eckerön satama meren rantoineen ja ulapoineen kohteli meitä hyvin: riskilä, ruokki, pilkkasiipi ja luotokirvinen päätyivät kasvavalle listallemme melko vaivattomasti.

Lähdimme ajamaan takaisin Maarianhaminaa kohti, kun huomasimme hanhiparven maantien viereisellä pellolla. Hanhet loistivat listallamme poissaolollaan, mutta tästä parvesta saimme nopeasti merihanhen ja hetken etsimisen jälkeen myös metsähanhen. Aloimme keskustelemaan muiden joukkueiden jakamasta lyhytnokkahanhihavainnosta paljon kauempaa saarta, että olisipa kiva jos sellainen jossain kohta osuisi meidänkin kohdallemme. Juuri silloin Veeti totesi

kaukoputkellaan hanhiparvea selaten että “Lyhytnokkahanhesta puheen ollen, vilkaistaapa tätä...” Katsoimme kaikki vuorollamme Veetin putkeensa löytämään hanhea ja siinähan se komeili kuin tilauksesta: yksittäinen lyhytnokkahanhi! Tuuletimme ja riemuitsimme hetken tätä havaintoa, ja jatkoimme eteenpäin kohti seuraavia peltoja. Ajatuksemme oli löytää jokin uusi haukkalaji, kuten joku suohaukoista, listallemme. Löysimme kuitenkin uuden hanhiparven, ja kuin tilauksesta se edusti meille uutta lajia: tundrahanhea. Samalta reissulta koppasimme myös kivitaskun.

Kierreltyämme ja nälän hiipiessä yllemme kävimme hakemassa lounasta kaupasta ja suuntasimme uudestaan Torpfjärdenille, tällä kertaa kuitenkin eri puolelle järveä, lähelle lentokenttää. Kentältä saimme komean ylilennon ansiosta merikotkan listalle, ja menimme lammen rantaan syömään eväitä. Ruokailumme loppuhetkillä aloimme kuulla omituista ääntä rannan ruovikosta. Se terästi meidät kuuntelemaan tarkemmin, josko tuo ääni toistuisi. Pian ruovikosta alkoi kuulumaan metallista, pingispallon pomppimista muistuttavaa ääntä. Tämä oli yksi niistä äänistä jota olimme automatkalla Turkuun harjoitelleet: viiksitimali! Tämä laji tarkoitti sitä, että olimme juuri rikkoneet 70 lajin rajapyykin: tavoitteen, jonka olimme itsellemme asettaneet kilpailun ensimmäisen päivän jälkeen. Väsyneiden mutta onnellisten riemunkiljahdusten saattelemana poistuimme paikalta. Suuntasimme seuraavaksi eräälle stajauspaikalle, mutta mitään mielenkiintoisia muuttajia ei näkynyt. Sen sijaan matkalla rantaan kulkiessamme kalliometsikön läpi kirjasimme listalle pyyn. Loppujen lopuksi ainut hyvä merellisten lintujen havainnointipaikka oli Eckerön laivasatama. Muut rantakalliot olivat ongelmallisia sumun, vedestä heijastuvan auringon tai lajiköyhyyden takia.

Aika alkoi käydä vähiin ja aloimme suunnittelemaan viimeisiä kohteitamme. Pellot eivät tuottaneet toivomiamme haukkoja, mutta niittykirvinen tarttui kuitenkin matkaan. Viimeiseksi kohteeksemme valikoitui Bodafjärdenin eteläranta. Samalle paikalle suuntasi myös toinen joukkue. Ralliaikaa oli jäljellä enää 20 minuuttia, kun kirjasimme listallemme Vilin ja Veetin tarkkojen silmien ansiosta viimeisen, 73:n lajimme: uivelon. Uivelot lähtivät kuitenkin pian paikalta pois, emmekä havainneet toisen ryhmän noteeranneen tätä pientä, hieman piilossa ollutta parvea millään tavalla. Me saimme uivelon, he eivät.

Matkalla takaisin autollemme jäimme kuitenkin harmitteemaan yhtä yleistä lajia, joka onnistui välttelemään meitä koko rallin ajan: korppia. Kiersimme oikeissa paikoissa, mutta raakuvaa ryökäletä ei vain näkynyt. Vaikka kuinka yritimme ja tarkkailimme, ei korppi suostunut näyttäytymään meille. Tätä voivotellessamme huomasimme, kuinka jokin suuri musta lintu liiteli

näkökenttäämme läheisen metsän takaa. Epäusko valtasi meidät, kun aloimme tarkastelemaan linnun väriä ja muotoa tarkemmin. Epäusko vaihtui kuitenkin hyvin nopeasti vitutukseen linnun päästäessä nokastaan suorastaan ivalliselta ja pilkalliselta kuulostavaa raakuntaa: tuijotimme parhaillaan sitä kauan kadoksissa ollutta korppia, joka päätti näyttäytyä joukkueellemme joitain minuutteja rallin päättymisen jälkeen. Kaikkea ei ensikertalaisenkaan tuuri näköjään takaa. Illalla oli vuorossa purkutilaisuus. Alussa käytiin läpi yhdessä yleisesti helppoja lajeja, jonka jälkeen jokainen joukkue huusi vuorollaan yhden lajin omalta listaltaan, ja kaikki muuta joukkueet, joilla oli sama laji, viittasivat. Mikäli jokin laji löytyi vain yhden joukkueen papereista, he saivat tästä lajista ässän. Pääsimme heti alussa hyvin lähelle ässää rallin lopulla kalliometsiköstä löytämällämme pyyllä, mutta ässä vietiin meiltä yhden (1) muun joukkueen toimesta. Saimme kuitenkin revanssin myöhemmin, sillä perjantain aamuöinen jalohaikaramme osoittautui koko sen vuotisen Ahviksen ainoaksi jalohaikarahavainnoksi. Myös kangaskiuru, kivitasku, teeri ja viiksitimali osoittautuivat harvinaisiksi havainnoiksi, mutta ässän veroisia havaintoja ei meidän listalta enää löytynyt. Yhteislajimäärä 73 varmisti meille sijan 17. yhteensä 41 joukkueesta. Olimme samalla ilmeisesti paras ensimmäistä kertaa Ahvikseen osallistunut joukkue.

Kaiken kaikkiaan Ahvis 2025 oli huikea kokemus, johon mahtui hyvin monenlaisia tunteita laidasta toiseen. Reissu onnistui, jokainen joukkueen jäsen näki ja kuuli joitain lajeja ensimmäistä kertaa elämässään, ja Ahvenanmaan luonto oli Manner-Suomen kasvateille jotain aivan uutta. Se oli ehdottomasti omaa luokkaansa. Myös sitä kuuluisaa “virkamiesruotsia” päästiin harjoittamaan, kun tilasimme ennen paluulaivaan astumista itsellemme matkaevääksi kebab annokset sujuvasti ruotsin kielellä. Sekin kurssi osoittautui lopulta hyödylliseksi edes jossain määrin! Ahvenanmaan pannukakut käi joukkueeltaamme maistamatta, joten Ålandiin on päästävä toistekki.

Pseudohavainnot: viime vuoden omenakasa, nälkälintu, koplukka, metsäkauriita 2 henkeä, valkoinen metsäjänis, harjalinnun näköinen karahka. -Juho Kolehmainen ja maastoinonen

Loimun terveiset

Työelämän tulevaisuus ja taloudelliset huolet kuormittavat korkeakouluopiskelijoita

Paitsi opiskelu ja valmistuminen, myös tulevaisuus huolettaa nuoria

korkeakouluopiskelijoita. Minkälaiseen työelämään valmistun? Saanko työpaikan? Riittääkö osaamiseni? Onko osaamiseni oikeanlaista työelämään? Jaksanko työelämän epävarmuutta? Korkeakouluopiskelijoiden huolet ovat nousseet esiin myös Luonnon-, ympäristö- ja metsätieteilijöiden liitto Loimun teettämässä opiskelijatutkimuksissa. Loimu kartoittaa alojensa opiskelijoiden työskentelyä ja tulevaisuuden odotuksia joka toinen vuosi.

Luonnon-, ympäristö- ja metsätieteiden alojen opiskelun parissa aloitti syksyllä 2024 noin 2 500 opiskelijaa. Hyvinvoinnin perusta, tulevaisuususkko, on nuorilla koetuksella. Huolta aiheuttavat esimerkiksi ilmastonmuutos, toimeentulo, paineet opintojen etenemisestä ja valmistumisesta, huolet työllistymisestä ja työurien pidentyminen. Työssäkäyvien opiskelijoiden jaksamishaasteet nousevat aiempaa useammin esille.

Loimun opiskelijatutkimuksessa marraskuulla 2023 nousi esiin taloudelliset huolet ja jaksaminen: Yhä useampi loimulaisten alojen opiskelija työskentelee opintojensa ohella ensisijaisesti siksi, että se on välttämätöntä toimeentulon vuoksi. Jaksamishaasteet ajavat jopa keskeyttämään opintoja ja jäämään sairauslomalle.

Apua huoliin on saatavilla

Opiskelijoiden huolissa tulee selvästi ilmi konkreettisen, työelämään liittyvän tiedon puute ja siitä nouseva epävarmuus. ”Ammattijärjestöt, Loimu mukaan lukien, voivat olla aktiivinen tuki opiskelijallekin. Erityisosaamisellamme voimme auttaa opiskelijoita löytämään oman alan työpaikan ja kiinnittymään työelämään. Jos voimme taklata edes osan nuorten tulevaisuususkkoa horjuttavista kysymyksistä tarjoamalla kokemuksia oikeudenmukaisuudesta ja nähdyksi ja kuulluksi tulemisesta, olemme jo pitkällä”, sanoo Loimun urapalvelupäällikkö Suvi Liikkanen.

”Esimerkiksi liian matala palkkataso tai ilman asiallisia perusteita tehdyt koeaikapurut voivat horjuttaa nuoren ammatillista itseluottamusta. Mutta jos hän tietää oikeutensa ja uskaltaa kääntyä liiton puoleen tarvittaessa, voi tilanteesta päästä eteenpäin pystyvyyden kokemuksen kera”, Liikkanen jatkaa.

Opiskelijoilta saattaa helposti unohtua, että suomalaisen työelämään sisältyy maailmanlaajuisestikin ainutlaatuinen työterveyshuollon kokonaisuus. Myös työterveyshuollosta kannattaa kysyä tukea mieltä ja työkykyä painaviin huoliin.

Urapalvelupäällikkö Suvi Liikkanen kohtaa opiskelijoiden ja vastavalmistuneiden huolenaiheita työssään Luonnon-, ympäristö- ja metsätieteilijöiden liitto Loimun urapalveluissa. Kuva: Markku Lempinen

Mikä Loimu?

Luonnon-, ympäristö- ja metsätieteilijöiden liitto Loimu on akavalainen ammattiliitto. Loimun yli 17 000 jäsenestä on noin 30 prosenttia opiskelijoita. Loimulaisia opiskelijoita on yhteensä noin 5000 ja heitä on jokaisella Suomen luonnon-, ympäristö- tai metsätieteellistä opetusta tarjoavalla yliopistokampuksella.

Loimu
Opiskelija

Turvaa opiskeluaikasi ja valmistaudu työelämään

- Loimu kannattaa

Loimu
Opiskelija
Plus

Loimussa teemme sinusta arvosi

tuntevan ammattilaisen. Kahden euron kuukausimaksulla olet yhteisömme jäsen ja nautit muun muassa:

- Henkilökohtaisesta uravalmennuksesta ja palkkaneuvonnasta töitä hakiessasi
- Henkilökohtaisesta juristin työsuhdeneuvonnasta
- Työsopimuksesi kommentoinnista
- Kaikista fuksijäsenyyden eduista (mm. maksuton matkustajavakuutus ja Lakiluurin neuvontapalvelut)
- Sekä tietty: loimulaisten hyvästä ja avuliaasta meiningistä

Liity nyt!
loimu.fi/liity

Kun työelämä kutsuu, nosta itsesi Plus-tasolle!

Kun työelämä tulee näköpiiriin kesätyön tai vakituisemman työsuhteen muodossa, liitä jäsenyyteesi mukaan myös Plus-ominaisuudet. Seitsemän euron yhteishintaan saat lisäksi:

- Kerrytettyä opintojen aikaisissa työsuhteissa ansiosidonnaista työttömyysturvaa. Näin voit edesauttaa mahdollisuuttasi saada ansiosidonnaista työttömyysturvaa valmistumisesi jälkeen*.
- Kerryttämäsi oikeusturvan, joka kattaa oikeudenkäyntikulujasi, jos työelämän riita-asiaa joudutaankin menemään oikeuteen

*Työttömyyskassaan voit liittyä OpiskelijaPlus-tasolla erikseen ilman lisämaksua, kun sinulla on voimassa oleva työsuhde.

Loimu on luonnon-, ympäristö- ja metsätieteellisten alojen asiantuntijoiden ja opiskelijoiden ammattiliitto. Loimussa on jo tuhansia opiskelijajäseniä!

www.loimu.fi

© loimunopiskelijat

📌 loimunpromat

in Loimulaiset-ryhmä

 LOIMU

Kiitos jälleen juttunsa kirjoittaneille! Kuulemisiin! <3

